

ΘΕΜΑ Α

A1.

Στο κείμενο ο συγγραφέας κάνει λόγο για την κοινωνική θέση των γυναικών. Αρχικά, τονίζει τη διαχρονική υποτίμηση των γυναικών από τους διανοούμενους και την απουσία του ζητήματος της ισότητας από τον δημόσιο διάλογο. Παράλληλα, υποστηρίζει ότι η βίαιη αντιμετώπιση των γυναικών οφείλεται στην κυρίαρχη αντίληψη για την κατωτερότητά τους, αποκαλύπτοντας πως, παρά τη θεσμοθέτηση της προστασίας τους, στην πραγματικότητα εξακολουθούν να είναι θύματα κακοποίησης.

ΘΕΜΑ Β

B1.

1. γ
2. γ
3. β
4. β
5. α

B2.

Προφανώς: Δηλώνει έμφαση και βεβαιότητα καθώς η αρθρογράφος τονίζει τις έντονες διαφορές που υπάρχουν μεταξύ ανδρών και γυναικών λόγω της φύσης τους, οι οποίες δε δέχονται αμφισβήτηση.

Όμως: Δηλώνει αντίθεση. Η αρθρογράφος επισημαίνει ότι παρά τις διαφορές που υπάρχουν, τόσο οι άντρες όσο και οι γυναίκες θεωρούνται άνθρωποι που έχουν δικαίωμα να δράσουν.

Δηλαδή: Δηλώνει επεξήγηση. Ο πομπός παραθέτει ένα παράδειγμα, ώστε να εξηγήσει την έννοια της ανθρωπίνης ταυτότητας που χρησιμοποιεί για να παραθέσει τα επιχειρήματα της.

Επειδή: Δηλώνει αιτιολόγηση, αιτιολογεί ότι οι γυναίκες αποκλειστικά και μόνο λόγω της ταυτότητας τους δέχονται μορφές βίας.

Όστε: Δηλώνει συμπέρασμα σχετικά με το πού οδηγεί ο δημόσιος διάλογος για τις ταυτότητες.

B3.

A. Στην τελευταία παράγραφο του κειμένου 1, ο συγγραφέας επιθυμεί να ευαισθητοποιήσει το αναγνωστικό κοινό χρησιμοποιώντας συγκεκριμένες γλωσσικές επιλογές και εκφραστικά μέσα. Πιο συγκεκριμένα, με τη χρήση του α' πληθυντικού ρηματικού προσώπου «αναλογιζόμαστε, οραματιζόμαστε», ο συγγραφέας εντάσσει τον εαυτό του στο γενικό σύνολο των ανθρώπων που είναι σημαντικό να επανεξετάσουν σε βάθος την αδικία που υφίσταται η γυναίκα μέσα στη διάρκεια του χρόνου.

Επιπροσθέτως, γίνεται χρήση έντονης συγκινησιακής και ποιητικής γλώσσας «αναλογιζόμαστε με ενοχή, αμέτρητες γυναίκες θύματα, να οραματιζόμαστε τη δικαιοσύνη». Σκοπός του συγγραφέα είναι να παρουσιάσει με εμφατικό τρόπο το γεγονός, ότι ο σημερινός άνθρωπος οφείλει να υπερασπιστεί το γυναικείο φύλο και τα δικαιώματά του. Το στόχο του πετυχαίνει κάνοντας χρήση λέξεων και φράσεων που έχουν βαρύνουσα σημασία για τους δέκτες.

B. Η δεύτερη παράγραφος του κειμένου 2 αναπτύσσεται με τη μέθοδο της αντίθεσης. Η Μπελίνα Κανόν συγκρίνει την έννοια του «φεμινισμού» με την έννοια του «νεοφεμινισμού», καθιστώντας διακριτές τις αντιθέσεις τους. Ειδικότερα, η ίδια ως υποστηρίκτρια του πρώτου κινήματος, επισημαίνει ότι οι γυναίκες έχουν το δικαίωμα και τη δυνατότητα να διαφοροποιηθούν και να αναπτυχθούν, αδιαφορώντας για το φύλο τους, το οποίο δεν τις καθορίζει ως ανθρώπινα όντα. Από την άλλη, παραθέτει την έννοια του «νεοφεμινισμού», κατά την οποία το γυναικείο φύλο καθορίζει αντίστοιχα και τον ρόλο της γυναίκας μέσα στην κοινωνία. Με τον τρόπο αυτό φωτίζεται πολύπλευρα το ζήτημα των δύο εννοιών ενισχύοντας την πειστικότητα των θέσεων της.

Επιμέλεια:

Σαραντίτη Ειρήνη, Δάβου Μαριάννα, Μητρούσκας Δημήτρης, Παπάζογλου Βηθλεέμ, Καττή Μαρίνα, Κλεάνθη Ευμορφίλη, Γεωργιάδου Αναστασία, Βουράνη Καλλιόπη, Ξανάλατου Σμαράγδα, Ασήμου Άννα, Παπαδάκη Έλενα, Σάββα Μαρία, Πασχαλίδη Ειρήνη, Μπίτσικα Μαρία, Κλάδου Αθηνά, Αθανασάκη Ανθή, Μαρκούρης Γιάννης, Μητάκη Μαρία, Παπαδογιάννη Ευγενία, Μακράκη Γεωργία

και τα κέντρα ΔΙΑΚΡΟΤΗΜΑ: Πειραιάς, Κερατσίνι, Διαδικτυακό, Ραφήνα, Παγκράτι Κέντρο, Μοσχάτο, Λαμία, Ηράκλειο Κρήτης, Περιστερί Κέντρο